

שיחות הר"ן קנ"ג

בלקוטי תנינא סימן ע"ח בענין חנהגת הפשיטות וכו', כי לפעמים הצדיק איש פשוט לגמרי שקורין פראסטיק וכו' עין שם, יש בזה הרבה לספר איך ובאיזה ענין נאמרה זאת התורה, אך אי אפשר לציר בכתב כל מה שעבר בענין זה אך אף על פי כן ארשם מה שאפשר דע כי זאת התורה נאמרה בשבת נחמו באומאן סמוך להסתלקותו ומעשה שחיה כך היה באותה העת בסמוך נכנס לדירה אחרת שנסתלק שם ואותה הדירה היתה טובה לפניו מאד לישיב בה, כי היה לו שם רחבת ידים ואויר יפה כי היה שם גן לפני החלונות אך הדירה היתה של וכו' וסמוך לשבת נחמו נכנס לשם ועל אותו השבת נתקבצו כמה אנשים חדשים גם ישנים שבאו אליו על שבת קדש והיה קבוצ גדול וביליל שבת קדש נכנס מחדרו לבית שחיה העולם מקבצים שם והיה חלוש מאד מאד כמעט לא היה לו כח לדבר ותכף קדש על הכוס ואחר הקדוש ישב אצל השלחן ולא חזר לחדרו תיכף כדרכו תמיד בעת הקבוצין וישב בחלישות גדול והתחיל לשיח ולדבר מעט בחלישות ובעייפות גדול ענה ואמר: מה אתם נוסעים אצלי? הלא אני איני יודע עתה כלל! כשאני אומר תורה יש לכם על מה לנסע ולבוא אלי, אבל עתה על מה באתם? הלא אני איני יודע עתה כלל! כי אני עתה

רק פראסטיק לגמרי והאריך בשיחה זאת וכפל ושלש כמה פעמים שאינו יודע כלל ושהוא רק איש פשוט לגמרי ושהוא פראסטיק ואז אמר שהוא מחיה את עצמו עתה רק במה שחיה בארץ ישראל והאריך בשיחה זאת שבאמת לאמתו אינו יודע כלל וכלל לא ושהוא רק פראסטיק לגמרי, רק שהוא מחיה את עצמו במה שחיה בארץ ישראל ומתוך שיחה זאת התחיל לדבר ולבאר כל ענין הנורא החזק איך מחיה את עצמו בעת הפשיטות מחדרך של ארץ ישראל ושבזה מחיין את כל הפשוטים שבעולם (שקורין פראסטאקים), הן לומדים ובעלי תורה בעת שבטלים מן התורה, הן אנשים פשוטים שהם פראסטאקים גמורים אפלו אמות העולם צריכים לקבל חיות וכו' וכו', כמבואר כל זה בסימן הנזכר לעיל עין שם היטב ובתוך זה נכלל מה שנכנס לדירה הנ"ל כי מבאר שם: וגם עכשו כאן בחוץ לארץ באין ישראל לפעמים למקום וכו', וישראל באין לשם וכובשין המקום ומקדשין אותו שיחיה מקום ישראלי שזהו גם כן בחינת ארץ ישראל והיו יכולים לומר גזלנים אתם וכו' (רש"י על בראשית א א), אך על ידי "כח מעשיו" (תהלים קוא ו), על ידי זה יש לנו כח לכבש כל העולם ולקדשו בקדשת ישראל כי הוא יתברך בראה, וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו

וכו' (שם ברש"י הנ"ל) כמבואר שם זה היטב וגמר כל ענין התורה הזאת ואחר כך בא בשמחה גדולה וצוה לזמר אזמר בשבחין תיכף קדם נטילת ידים לסעודה (מנה שדרכו היה תמיד לזמר אחר ברכת המוציא) וגם, בעתים הללו שהיה חלוש מאד על פי רוב לא היו מזמרים כלל, אך עכשו מגדל השמחה צוה לזמר תכף וגם הוא בעצמו היה מזמר עמנו יחד ואחר כך היה מדבר ומשיח עמנו הרבה בשמחה גדולה ובחן אמתי נפלא ונורא מאד מאד וישב כל הסעודה בשמחה רבה ודבר וחשיח הרבה עמנו וחזק אותנו מאד מאד בכמה וכמה לשונות וקצת מזה נדפס ואז צעק מעמק הלב: גיוואלד זייט אייך ניט מייאש! (אחח! אל תייאשו את עצמכם!) ואמר בזה הלשון: קיין יאוש איז גאר ניט פאר האנדיין! ואי אפשר לצייר הרמזים שרמזו לנו בתנועותיו הקדושים איך להתחזק עד אין קץ ותכלית והתפאר בעצמו שהוא עתה בשמחה גדולה ואמר שהוא ביראה ובשמחה ואמר בלשון אשכנז: איך בין היינט פרום פריילך.

ולצייר ולבאר החן האמת והיפי והפאר והקדושה והיראה והשמחה של אותו השבת לא יספיק כל עורות אילי נביות לבאר. ואז ראינו ישועת ה' ונפלאותיו ונוראותיו העצומים שהוא חומל על עמו ישראל בכל עת שמתוך העלמה והסתרה בזאת נתחפך לרצון בזה, שבתחילה לא היה יודע כלל באמת, ומתוך אינו יודע בזה בא לידי התגלות בזה. ואם באמת אין אנו יודעין כלל בעניניו הקדוש בפרט בענין האיניו יודע

שלו שהוא ענין עמוק ונסתר מאד, ואמר בעצמו שהאינו יודע שלו הוא חידוש יותר מידיעה שלו כמבואר במקום אחר, אך אף על פי כן במה שמתנוצץ בדעתנו ראינו אז נפלאות ונוראות אשר אי אפשר לבאר ולספר והעיקר מה שראינו ישועת ה' מה שחמל עלינו ברחמיו הפשוטים וגילה לנו דברים האלה, שהיו מחיין אותנו ומחזקין אותנו מאד מאד בלי שעור וערך את כל אחד ואחד מהיושבים שם וכל אחד נדמה לו שעמו לבד הוא מדבר ושאליו לבד מגיעים כל הדברים האלה וגם בחסדו הגדול כבר זכינו להחיות עם רב עם הדברים האלה, ועדיין דבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לעד ומחיין נפשות הרבה מה אדבר, חסדו גבר עלינו ואמת ה' לעולם: אחר כך ביום ראשון שכתבתי זאת התורה, ואחר כך הבאתי הכתב לפניו ותפס בידו ברפיון ידים, ומחמת זה נפל מידו לחוץ על הארץ לפני החלון שהיה עומד לפניו אז, והסתכל בו לחוץ לתוך הגן והגבתי הכתב וחזרתי ומסרתי לידו הקדושה, והסתכל וראה בו כל מה שכתוב עד הסוף, אחר כך ענה ואמר: מה זה כתבת? הלא זה שחתי לי בעצמי! (בלשון אשכנז: וואס האסטי דא אוף גישריבן? דאס האב איך מיר אזוי גישמוסט) והדברים עתיקים. אמר הכותב, ידידי הקורא, עיין היטב בהתורה השיך לזה הספור ב"לקוטי תנינא" סימן ע"ח המתחלת ואתחנן וכו', ואז תבין היטב ספור הזה וינעם לנפשך לעד:

הענין שאמר אזמר בשבחין לפני הסעודה. כי באמת ע"פ הכוונות צריך לומר

הרי הוא להחיות גם מי שנפל לחוץ מהחלון דקדושה.

וזה עיקר העצה האמיתית שאין שום יאוש בעולם כלל, שהוא קדושת הדרך לארץ ישראל, להאמין בהחמד חינוך של השי"ת, לשנן כ"ו פעמים כי לעולם חסדו, לסמוך על חסדי ה'. שאנו צריכים לבקש רחמים אצל השי"ת שהוא יעורר החמד חינוך שהוא בבחי' (ישעיה מח יא): 'למעני למעני אעשה'.

ובעיקר שיתגלו רחמים פשוטים אין קץ, ובזה אנו זוכים לנצח כל המשמינים, והעיקר הוא ע"י התגלות הקו דאא"ס, שהוא בחי' קוה אל ה' חזור וקוה אל ה'. בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

אזמר בשבחין בסוף הסעודה. כי עצם הסעודה הוא השפעת המוחין והשפע האלקי, ואח"כ בסוף אומרים אזמר. אלא שכשהיה רבינו ז"ל במצב שאמר שהוא פראסטיק, אזי אמר אזמר לפני הסעודה. שזוהי מדרגה יותר קטנה, שהכוונות נכללים בתיבות הזמירות ולא בעצם הסעודה. וכשנכנס לתוך מדרגת פראסטיק לגמרי אז ניגן זאת אפי' לפני המוציא.

ובהמשך השיחה מבואר שרביה"ק אחז את הכתב של תורה ע"ח ברפיון ונפל מידיו מחוץ לחלון. כי עיקר התגלות זה המאמר שיש המשכת חיות גם בעת הביטול תורה ע"י כח הצדיק הגדול,

